

Budapestre vonatkozó ujságcikkek		Osztályozás
Szerző:	<i>Pongrácz Zsuzsa</i>	791.45
Cím:	„A félignyitott kapuk végre teljesen kinyílnak”	Hely:
Forrás:	Séta a francia filmművészekkel	Idő:
	<i>Leírás 1956. 11. 12.</i>	Személy:
(Hely)		Helyszám:
	(Köt. v. füz.)	
	(Oldal)	

Néhány órája érkeztek Budapestre a francia filmküldöttség tagjai. Itt ülünk a Margitszigeti Nagyszálló halljában — nem nehéz megtalálni velük a közös nyelvet.

Közvetlenek, bardtságosak,

egyszerűek, udvariasak, tréfára, nevetésre készek. *Micheline Presle* áll a fotósok pergőtűzében. Olyan szerény és egyszerű, mint akármelyik csinos honfitársa a párizsi Quartier Latin környékéről. Mint mondja, ő is ott lakik, a kedves, öreg Ursulines-mozi mellett, ahová a minap is pizzama főlé kapott pongyolában szaladt le megnézni egy régi francia filmet. *Sima*, ujjatlan, gallértalan szövetruhát hord, kalap és kesztyű nélkül, tühegyes sarkú és orrú cipőt, amelyet, mielőtt sétára indulnak, egy kényelmesebbel vált fel. A beszélgetés ötödik-hatodik percében már négy és fél éves kislánya fényképét mutatja *Ruttkay Évának* s nem csekély büszkeséggel mondja: a gyerek több mint négy kilóval született. Ilyenkor, mikor *Micheline Presle* úton van, a nagymamája vigyáz a gyerekekre. Rengeteg a kérdezni és a mondani való, de nem futja az időből.

Délután négykor indulunk autóbusszon a városba. Másfél-két óra alatt az IBUSZ idegen-

vezetője a Gellérthegyi emlékművet és a Várat mutatja meg külföldi vendégeinknek. (Érdeemes volna gondolkodni rajta, vajon helyes-e ez az összeállítás, nem érdekelné-e jobban a hozzánk érkező külföldit maga a város, az utcák, az emberek, az üzletek?)

Szalad a busz a szigeten. *Jacques Flaud*, a Francia Országos Filmközpont vezérigazgatója kezébe veszi az idegenvezető mikrofonját és nagy nevetés közben belekiált: »Üdvözlöm önöket Budapestben, itt a Duna, a két Duna...« A kitörő vidámságban az IBUSZ képviselője komoly arccal próbálja mondani a megtanult szöveget a római kori Budapestről, a város legrégebb emlékeiről, *Aquincumról*... Ismét félbeszakítják, *Micheline Presle* fel-

kiált: »Itt a strand!« És mindenki az ablaknál van, a Palatinus mellett siet a kocsi. *Robert Cravenne*, az Unifrance filmvállalat vezetője tréfálkozva vigasztalja az idegenvezetőt, ne búsuljon, majd őt is szóhoz engedik. *Louis Figeac*, a Francia Országos Filmközpont külföldi osztályának igazgatója érdeklődik, hány uszoda van Budapestben? *Ignace Morgenstern*, a Cocinor Filmforgató Vállalat vezérigazgatója feleségével legutóbbi, két év előtti budapesti tartózkodásának emlékeit idézi fel. *Jean*

Aurenche, a Vörös és fekete egyik forgatókönyvírója ugyancsak felesége mellett ül, szótlanul tekint ki a sziget eső utáni friss zöldjére.

A gellérthegyi hagyományos fényképezés után a hagyományos halászbástya sétá következik, aztán egy fagyalt a Ruzswurmban. Este a küldöttség két részre oszlik: az *Aurenche-házaspár* és *Micheline Presle* az Éjjeli menedékhely első felvonását nézik meg, a többiek a Csárdáskirálynőt.

Este tíz óraker vendégeink kívánságára

gyalog sétálunk

végig a Sztálin úton és a Váci utcán a Mátyás-pince felé. *Jacques Flaud* kicsit felenged eddigi tartózkodásából. Kérdésemre, az első órák élményeiről, őszintén felel:

— *Nézze, én úgy érzem, hogy a színház — kikapcsolódás. Szórakozás. Környezetváltozás. Nekem jobban tetszik, ha a színházba nem munkaruhában mennék, hanem ünnepelőben. Itt az Operettszínházban úgy vélem, túl egyszerűen öltöznek a nézők.*

Közbevetem: — Ez már nem általános nálunk sem.

Flaud arról is beszélt, szerinte természetes lenne, hogy ilyen esetekben, mint a Csárdáskirálynő, amikor nem lehet jegyet kapni, egyszerű-egyszer

felemelt helyarákkal játszának, s azok, akiknek erre több pénzük van, így váltanak meg a jogot az elsőbbségre. Franciaországban ez gyakori eset. Nem tudja, összeegyeztethető

lenne-e a szocialista építés elveivel... Megálltunk egyszerűen, megkérdezte, mi a különbség az állami üzletek és a magánkézben levő üzletek között, majd kirakatainkról beszélt:

— Úgy látom — Franciaországgal összehasonlítva —, nem fordítanak elég gondot a kirakatok vonzóbbá tételére, az árak szép elhelyezésére, a vevőkkel való udvarias bánásmódra. Vettem délután egy furdónadrágot, hasonló tapasztalatokra tettem szert. Nem elég udvariasak a vevőkkel.

Kicsit félve, bizonytalanul mondta, mint aki helyi szokásokat sért meg, de siettem megnyugtanni: teljesen egyetértünk vele és reméljük, hogy a vevőkkel való udvariatlanság csak múló gyermekbetegségünk.

A Mátyáspincében népművészeti abroszokkal terített asztal, cseréptányérok, kancsók, magyar mezei csokrok vártak. Francia vendégeink elragadtatva tapsoltak a kedves meglegelésnek. A barackpálinka, a soproni vörösbor és a népi zenekar fülbemászó nótái

megoldották a nyelveket, hamarosan táncraperdülő jókedvre derítettek mindenkit. *Jacques Flaud Ruttkay Éva*-val gyakorolta, majd járta igen ügyesen a csárdást, *Auranche* asszonyt egy magyar vitte táncba. *Louis Figeac* inkább beszélgetett. Megkérdezte, szabad-e a vallásgyakorlás Magyarországon, hogyan lehet középiskola után egyetemre jutni. Felírta minden fogás magyar nevét, elkészítési módját és aztán azt mondta, szeretné Párizsban viszonzni ezt a szívélves vendég látást; a felesége kitűnő háziasszony.

Éjfélre járt az idő, mikor asztalbontásra került sor. Kézről-kézre járt a Mátyáspince hagyományos vendégkönyve. *Jacques Flaud* ezt írta bele: »A félignyitott kapuk végre teljesen kinyílnak a baráti és művészi nemzetközi cserék előtt.«

Pongrácz Zsuzsa